

## MÚSICA

# Visca l'amor i visca la Guillermina!

## El Barnasants celebra Guillermina Motta amb un concert especial

## Crònica



TONI VALL  
L'HOSPITALET DE  
LLOBREGAT

“Visca l'amor que m'ha donat la vida, fresca i polida com un maig content!”  
Els acords de *Visca*

*l'amor!*, el poema de Joan Salvat-Passeit musicat per Guillermina Motta, sonen forts, enèrgics i vitals sobre l'escenari del Teatre Joventut de l'Hospitalet de Llobregat en la veu de Sílvia Comes, Anna Roig, Laura Simó i Mone Teruel. Motta acaba de saludar el públic que l'aplaudeix dret i entusiasmat al final del recital *Una bruixa com nosaltres*, inspirat recorregut de disset cançons per la carrera d'una artista que mereixia aquest reconeixement públic, gairebé vint anys després d'haver pujat per últim cop en un escenari. Va ser el 2002 a l'extint L'Espai. Des d'aleshores viu un retir tranquil i reposat, lluny del soroll i de l'exposició pública. Està contenta amb l'homenatge del Barnasants i amb la feïnada i l'entrega dels músics i de les quatre intèrprets que desfilen alguns dels clàssics de Motta. Com dos temes de Boris Vian musicats per ella mateixa: *Fes-me mal*, *Johnny* i *No us caséssiu pas, noietes*.

És interessant refrescar els records de desmemoriats que es pensen que Vian no s'ha versionat aquí fins fa quatre dies. Colpeix redescobrir i val la pena explicar als nous pú-



blics com l'emancipació de la dona, la profunda empremta feminista, empelta del dret i del revés una carrera de quatre dècades. *No puc dormir soleta*, poema anònim de segle XIV sobre el desig sexual. Encara s'enrecorda de quan el va cantar al Palau de la Música, a finals dels seixanta, i algunes ments benpensants consideraven que el sexe no entrava dins les ordenades de la cançó protesta. Per no parlar de *Yo en amores soy muy ligera* i *No lo quiero azul*, totes dues amb lletra de Manuel Vázquez Montalbán, que descriuen una dona alliberada i irònica. I l'espurnejant culet *Jo vull ser Miss*. I la preciosa *No, tu no tens pas nom*, d'Anne Sylvestre, que aborda l'avortament amb delicadesa i sensibilitat. I *Amablement*, la *milonga* traduïda per Enric Barbat,

**Guillermina Motta saludant durant el concert al Teatre Joventut.** JUAN

MIGUEL MORALES /  
BARNASANTS

mirada colpidora sobre el maltractament. I Brel, *Cançó dels vells amants*, i Carner, *Cançó d'un doble amor*, i...

La Guillermina està contenta, l'acompanyen el seu fill i els seus nebots. El David Cano –la Brigitta de Betevé– s'emociona quan li recorda que es va fer transformista gràcies a ella. El gran fotògraf Horacio Seguí, in comptables els retrats que li va fer –alguns es projecten al fons de l'escenari–, s'hi abraça amb els ulls vidriosos. I un s'emociona també amb la certesa de la llibertat i la lucidesa que brollen de l'escenari. La llibertat de quan feia por cantar i proclamar, la llibertat de no haver demanat mai permís. La llibertat de l'amistat. —